

ה"ט 35272/09/21 - פלונית נגד אלמוני

בבית המשפט לענייני משפחה בירושלים

ה"ט 35272-09-21

בפני כבוד השופטת אורית בן דור ליבל

פלונית
ע"י ב"כ עו"ד כרמלי

מבקשת

נגד
משיב

אלמוני
ע"י ב"כ עו"ד מרק

פסק דין

1. המדובר בבקשה לצו הגנה שהגישה המבקשת כנגד המשיב ביום 26.9.21 בהתאם להוראת סעיף 3 לחוק למניעת אלימות במשפחה, תשנ"א-1991, במסגרתה ביקשה להרחיקו מדירת הצדדים בטענה שביום 3.9.21 סטר על פניה ארבע פעמים כשהיא אחזה את ילדיהם הקטינים, נעל את דלת הדירה וכלא אותה בה. כן ביקשה להרחיק את המשיב מילדיהם המשותפים.
2. בדיון שהתקיים במעמד צד אחד באותו היום הוסיפה המבקשת שהמשיב אף הפר את תנאי ההרחקה ממשרתת ישראל שאסרו עליו ליצור עמה קשר ושלח לה מסרון מאיים ביום 12.9.21. בית המשפט נעתר לבקשה במעמד צד אחד בכל הנוגע לסעד של הרחקת המשיב מהמבקשת ומהדירה ודחה את הבקשה בכל הנוגע לסעד של הרחקת המשיב מהילדים.
3. המשיב הכחיש מכל וכל את המיוחס לו וביקש לדחות את הבקשה. המשיב כפר בכל טענות המבקשת וטען שמעולם לא הפעיל כלפיה אלימות ולא איים לפגוע בה, וכי טענותיה נובעות מהעדר טיפול פסיכיאטרי תרופתי לו היא זקוקה והתדרדרות במצבה הנפשי המאופיינת בהתפרצויות זעם, אלימות פיזית ומילולית כלפיו וכן הכאה עצמית. לטענתו המבקשת פעלה באלימות פיזית כלפי בעלה הקודם וכלפי בתם הקטינה וכעת היא מבקשת לטפול עליו האשמות "ובלבד שלא לחזור על "סרט" הגירושין הקודם" (סעיף 36 לתצהירו). לדבריו ביום 3.9.21 שוחרר על ידי משרתת ישראל לאחר שנחקר והתחייב להתרחק מהמבקשת למשך עשרה ימים ולא ידע שבתוך כך נאסר עליו גם ליצור עמה קשר בהתכתבות. לדבריו המבקשת התכתבה איתו במאות הודעות ואף התקשרה אליו ביוזמתה וביום העשירי פנתה למשרתת ישראל בתלונה שהוא הפר את צו ההרחקה. בעקבות כך נעצר המשיב ושוחרר בתנאים של הרחקה מהמבקשת עד ליום 26.9.21.

4. דיון במעמד הצדדים התקיים לפני ביום 4.10.21 במהלכו נחקרו הצדדים על תצהיריהם. לאחריו (ביום 5.10.21) הודיעו הצדדים כי הגיעו להסכמות, להן ניתן תוקף של החלטה, ולפיהן יותר הצו הזמני על כנו וזאת מבלי להודות בכל טענה.

5. ביום 31.10.21 הודיע המשיב כי המו"מ שניהלו הצדדים לא הבשיל להסכם וכי מתבקשת הכרעה בבקשה. לאחר שהוגשו סיכומי הצדדים בכתב בשלה אפוא העת להכרעה.

6. לאחר ששמעתי את הצדדים ועיינתי בכל טענותיהם לא השתכנעתי בגרסת המבקשת לפיה המשיב היכה אותה וכלא אותה בדירה ביום 3.9.21.

7. הנטל להוכיח כי יש עילה להרחיק אדם ממקום מסוים מוטל על מי שמעלה את הטענה נגדו, והנטל אינו פשוט. כבר נקבע שצו הגנה נועד למתן עזרה ראשונה במקרים קיצוניים וחריגים. הדברים סוכמו ע"י כבוד השופט דר' ורדה בן שחר בעמודים 6-9 לפסק הדין בתמ"ש (ראשל"צ) 24401/09 י.פ. נ' י.פ. (2009) לא פורסם), כדלקמן:

"מטרת החוק למניעת אלימות במשפחה להרחיק בן משפחה אשר נוקט מעשי אלימות והתעללות כאלה שאינם מאפשרים חיים סבירים, פוגעים פגיעה משמעותית בכבודו וברווחתו של בן המשפחה המבקש הגנה.

על בית המשפט לאזן איפה בין כבודו שלמותו וחירותו הגופנית והנפשית של האחד אל מול זכותו של האחר להמשיך את מסגרת ורצף חייו הרגילים בביתו, עם בני משפחתו וילדיו.

לכן, רק במקרים שבית המשפט מגיע למסקנה ברורה וחד משמעית שהאלימות הננקטת היא אכן כזו המצדיקה נקיטת אמצעי כה מרחיק לכת הוא יעתר לבקשה וירחיק את האדם מביתו".

8. מסופקני אם זהו המקרה שלפני. עלה מעדויות הצדדים שעקב משבר ביחסיהם הם מצויים בעיצומו של טיפולי זוגי, והתרשמתי מעדויותיהם ומהראיות שהונחו לפני שהאוירה בבית מתוחה וטעונה, ולעיתים אף סוערת. כן התרשמתי שביום 3.9.21 התלקחו הדברים ביניהם ומפלס המתח עלה. גם אם לא יתכן חולק כי בין הצדדים התגלעו וויכוחים - והמבקשת הזמינה משטרה והמשיב אף הורחק על ידי המשטרה - אינני סבורה שהוצגה עילה למתן צו המרחיק את המשיב מביתו.

9. בהתאם לפסיקה, הרחקת אחד הצדדים בהתאם לחוק למניעת אלימות במשפחה אינה הפתרון החוקי למצב בו בני זוג מסוכסכים מתקשים להתנהל באופן ראוי זה במחיצת זה, וגם לא מצליחים להגיע להסדר שיאפשר את פרידתם:

"יש לזכור כי לא פעם, כאשר פורץ סכסוך בין בני זוג ומתנהלים הליכי גירושין, משתבשים בצורה קשה חייהם של בני הזוג ואף של ילדיהם. כאשר בני זוג מצויים בקונפליקט חריף, הדבר מונע כשלעצמו ניהול חיי משפחה תקינים. משבר בחיי הזוגיות והליכים משפטיים המתנהלים בין הצדדים גורמים לא פעם לשיבוש אורחות החיים

בבית והופכים את החיים תחת קורת גג אחת קשים לכל בני המשפחה. תיאור זה מאפיין, כך נראה, משפחות רבות בהן התגלע סכסוך חריף בין בני הזוג. על פי רוב, השיבוש האינהרנטי באורחות החיים בתקופת משבר משפחתי אינו מצדיק, כשלעצמו, הרחקתו של בן משפחה מהבית, הרחקה שהיא צעד דרסטי, חריג וקיצוני, הפוגע פגיעה קשה בזכויות היסוד שלו".

[עמ"ש (מחוזי באר שבע) 58533-05-16 א.ד. נ' ד.י.ד. (31.5.16); ההדגשה שלי - א.ב.ד.]

10. המבקשת אמנם טוענת שהיא מפחדת מהמשיב, וכי התנהגותו עד הלום מהווה בסיס מוצדק לחשש זה, ואולם לאחר שמיעת עדותה וההתרשמות הישירה, אינני סבורה כי היא הוכיחה את טענתה שהמשיב הכה אותה או כלא אותה במידה המצדיקה את הסעד המבוקש. מעבר להתרשמות הישירה מעדותה של המבקשת, ניתן לציין גם עובדות אלה:

11. ראשית, המבקשת הודתה בחקירתה שהיא זו שפתחה את הדלת לשוטרים (עמ' 7 שורות 14-15 לפרוטוקול) ולא ידעה היכן המשיב שוהה בבית אותה עת, ובכך הפריכה בעצמה את טענתה בבקשה שהמשיב נעל את הדלת וכלא אותה בבית. סתירה מהותית זו בין הנטען בבקשתה לבין הודאתה בחקירתה פוגמת פגימה מהותית בגרסתה [ראו: ע"א 765/18 חיון נ' חיון (פורסם בנבו, 1.5.19)].

12. על כך יש להוסיף שעדותה התאפיינה במענה של חוסר זיכרון כאשר נשאלה שאלות שהמענה עליהן לא שירת את גרסתה. כך למשל המבקשת שטענה שהמשיב כלא אותה בבית הודתה בעדותה שהיא פתחה את הדלת לשוטרים ושהיא אינה זוכרת היכן היה המשיב באותה עת (עמ' 7 שורות 14-16 לפרוטוקול). המבקשת לא זכרה גם האם עילת הגירושין מבעלה הקודם הייתה האלימות שהפעילה כלפיו (שם, שורה 22) ולא ידעה להשיב למה התכוונה בהודעה למשיב שגם היא מפחידה את הילדים (עמ' 9 שורה 20 לפרוטוקול). המבקשת גם סירבה להשיב מה היתה תוצאת פנייתה לעו"ס בעקבות האירוע הנטען.

13. שנית, רק בחקירתה על תצהירה טענה המבקשת לראשונה שקדמו לאירוע הנטען התפרצויות זעם של המשיב כלפיה וכלפי חברתה שנכחה בבית הצדדים (עמ' 5 שורה 25 - עמ' 6 שורה 6 לפרוטוקול). מלבד העובדה שטענה זו לא נזכרה בבקשה או בדיון, נמנעה המבקשת לזמן את חברתה לעדות ועובדה זו גם היא פועלת לחובתה. הדברים אמורים במיוחד עת במחלוקת העובדתית שלפנינו ישנה גרסה מול גרסה עם עד יחיד לכל צד.

14. שלישית, המבקשת כפרה בטענות המשיב לפיהן היא לא נוטלת את התרופות הפסיכיאטריות להן היא זקוקה (עמ' 6 שורות 32-33 לפרוטוקול) ולא עלה בידי המשיב להוכיח שמדובר בהזיות שנובעות מהעדר טיפול תרופתי כנטען על ידו. עם זאת, עלה בידי המשיב להוכיח שלמבקשת היסטוריה של אלימות כלפי בן זוגה לשעבר, וכי במשך שנות נישואיהם התריע מספר פעמים לפסיכיאטרית המטפלת בה שחלה הרעה במצבה המתאפיינת באלימות שהיא מפעילה כלפיו ובהכאה עצמית. כן הוכיח המשיב שפנה בהודעה דומה

לפסיכיאטרית ביום 2.7.21, חודשיים עובר לאירוע הנטען והתלונן שהמבקשת אלימה כלפיו. המשיב גם לא נחקר על גרסתו לפיה המבקשת פוגעת בעצמה (באמצעות דפיקות הראש בקיר או במשקוף).

15. עדות המשיב הייתה רצופה וקוהרנטית. עם זאת, בחקירתו הודה המשיב שהחסיר מצילום ההתכתבות שצירף לתצהירו התכתבות מיום 9.9.21 בה ביקש מהמבקשת את סליחתה (מ/3). המשיב הסביר שביקש את סליחתה מתוך דרכי שלום "פני דרכי שלום מותר לאדם לשקר ולפיס ולרצות ובלבד שיושג השלום" .. " זה שכתבתי לא אומר שאני מודה במשהו שעשיתי אלא שזה מעיד על כך שפני לשלום בית לפייס אותה וגם היא חושבת בשל ההזיות שלה שאני סופג שנים ארוכות שהיא נפגעה ממני אין לי את האגו להוריד את הכובע ולבקש סליחה, להתנצל, לחבק לנשק, כשמותר לי ולעשות הכל למעט שלום בית" (עמ' 13 שורות 26-34 לפרוטוקול).

כעולה מההתכתבות שצורפה המבקשת הטיחה במשיב: "אתה העפת לי את המשקפיים על הרצפה כשהקטין בידיים שלי"; "אתה רצית לפוצץ אותי" "אתה הכאבת לי"; "4 פעמים ביד השמאלית שלך רצוף", ובתחילה הוא השיב לכך בפליאה ובתימהון: "מה?" "מה?" תפסיקי פלונית "די", ולבסוף השיב "אני מצטער לשמוע זאת ושוב מבקש את סליחתך". לאחר ששוב הטיחה בו את הדברים השיב "את לא עשית כלום. זה רק אני האלים. האנס הסדרתי. רוצח ארלוזורוב" (מ/4). המבקשת מבקשת ללמוד מכך על הודאה בטענותיה. המשיב הסביר שהשיב תשובות אלו בניסיון לפייס את המבקשת וכי לא ניתן ללמוד מכך הודאה בטענותיה משום שלקח על עצמו גם את רצח ארלוזורוב (שלא ביצע) וכי האמירה "האנס הסדרתי" כוונה לעלילות שביקשה המבקשת להעליל על הגרוש שלה במהלך הליך הגירושין ביניהם (עמ' 14 שורות 15-21 לפרוטוקול).

גם אם ניתן לקבל את הסבריו של המשיב לתשובותיו הרי שהעובדה שהחסיר דווקא את ההתכתבויות הללו משלל הנספחים שצירף לתצהירו פוגמת במידת מה בגרסתו.

16. לאחר שהורחק המשיב על ידי משטרת ישראל למשך עשרה ימים החליפו ביניהם הצדדים הודעות רבות בכתב וניכר שההתכתבות ביניהם הדדית ומתוך רצון. העובדה שהמבקשת הגישה תלונה בתום תקופת ההרחקה בטענה שהמשיב מפר את הצו בהודעות כלפיה לא אך תמוהה אלא עולה ממנה גם חוסר תום לב.

אשר לאיום הנטען בהודעה שכתב המשיב למבקשת "את פתחת הערב במשרד עו"ד את שערי הגיהנום פלונית..." (מ/2). מסתברת בעיני גרסת המשיב לפיה כיוון בדבריו לכך שהליך גירושין הוא מכוער מטבעו וכי אם יבחרו בדרך זה ירדו הצדדים "ביגון שאולה" וכי לא התכוון בשום אופן במילים אלה לכוון מסר מאיים לפגוע בה פיסית (עמ' 11 שורות 18-22 לפרוטוקול). אינני לומדת מהעובדה שהמשיב מחק את ההודעה את התוכן המאיים שמבקשת המבקשת ללמוד ממנה או שהיא מעידה על מסוכנות.

17. לאחר ששמעתי את שני הצדדים והתרשמתי באופן ישיר מעדויותיהם, לא השתכנעתי שהמשיב הכה את המבקשת או כי נעל אותה. אף אם אניח לטובתה כי המצב הסוער בין הצדדים הקים עילה למתן צו, הרי שהיא ברף הנמוך והצדיקה לכל היותר הרחקה של זמן קצר. לפיכך, ובשים לב לעובדה שהמשיב מורחק מביתו מאז 3.9.21 לא היה ממילא מקום עוד להאריך את הצו.

18. המבקשת טוענת לאירועים קודמים בהם הפעיל המשיב אלימות כלפיה. אין חולק כי המבקשת לא התלוננה למשטרת ישראל בגין אותם אירועים, לא עתרה בקשר אליהם בבקשה לבית המשפט, והיא אף לא פירטה אימתי אירעו. המשיב הכחיש את הנטען.

בנסיבות העניין ולאור כל העובדות שלפני, עת התרשמתי כי המבקשת כלל אינה חוששת מהמשיב, משלא הוכחו טענותיה בדבר האירוע הנטען הנוכחי ובדבר אירועים אלימים קודמים, ומשאין מטרתו של הצו לפי חוק זה עונשית אלא הגנתית, סבורתני כי יש ליתן לטענות אלה של המבקשת משקל נמוך ועל כן אין בידי לקבל את טענתה לפי המשיב מהווה סכנה גופנית ממשית כלפיה.

19. טרם סיום אעיר שוב כי מוטב לצדדים לבוא ביניהם בדברים באמצעות באי כוחם ולבחון את המשך דרכם המשותפת. אם אכן פניהם לגירושין טוב יעשו אם יסדירו את המחלוקות שביניהם בדרך מכובדת של הסכם וימנעו בהסכמה מחזרה לחיים תחת קורת גג אחת, אשר למרבה הצער עלולים לגרום למתחים ולסערות מיותרות. מכל מקום מובהר, כי חובת שני הצדדים להתנהג באופן מכבד וראוי זה כלפי זה, וכל הפרה של חובה זו תוכל לפתוח פתח להגשת הליך חדש כדין.

20. לאור האמור אני דוחה את הבקשה וקובעת שהצו שניתן ביום 4.10.21 יבוטל.

בנסיבות העניין לאור המצב הסוער שהיה בין הצדדים והרחקת המשיב על ידי משטרת ישראל וריבוי הבקשות שהוגשו על ידו, חרף התוצאה אינני עושה צו להוצאות.

ניתן היום, ג' כסלו תשפ"ב, 07 נובמבר 2021, בהעדר הצדדים.